

Star
Stable

Sielunratsastajat

TALLITARINOITA

HELENA DAHLGREN

TAMMI

Sielunratsastajat

T A L L I T A R I N O I T A

HELENA DAHLGREN

KUVITTANUT MARIE BESCHORNER
SUOMENTANUT JENNI RAPELO

TAMMI HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Star Stable, Ödesryttarna, Stallberättelser från Jorvik
Copyright © 2021 Star Stable Entertainment AB.
Licensed by Star Stable Entertainment AB.
All rights reserved.
Teksti: Helena Dahlgren
Kansipiiirros ja kuvitukset: Marie Beschorner
Layout: Richard Persson, RPform
Toimitus: Anton Klepke
First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021
Published in the Finnish language by arrangement with
Bonnier Rights, Stockholm, Sweden
Suomennos: Jenni Rapelo
Suomenkielinen laitos © Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4809-7
Painettu EU:ssa

”Asun talossa – mutta talli on kotini.”

Tuntematon

S I S Ä L L Y S

Eksyksissä 1 10

MOORLANDIN TALLI 13

Eksyksissä 2 42

HOPEAMETSÄAUKION TALLI 45

Eksyksissä 3 67

KULTALEHDEN TALLI 69

Eksyksissä 4 88

KUUSILAAKSON TALLI 91

KOTONA 112

Eksyksissä 1

Varsa syntyy kevään viimeisenä pakkasyönä, kun puut torkkuvat kuunvalossa. Ensi alkuun maailma tuntuu kylmältä, mutta äiti pitää pienokaisensa lämpimänä. Yhdessä ne kulkevat eteenpäin, yhä nopeammin ja nopeammin sitä mukaa, kun varsan jalat vahvistuvat.

*Äiti aina sanoo, että niillä on vain toisensa. Mutta onko todella niin? Onhan niillä myös metsä ja sammal, metsäaukea, ruoho, lehdet ja auringonsäteet. Sekä jänikset, joiden kanssa on niin hauska kirmata yhdessä, ja suuret linnut, jotka liitelevät kiusoitellen niiden yllä tummuvalla taivaalla... Ja valo, joka pilkahtelee luolaan, jossa ne toisinaan pitävät sadetta. Siellä ne pysyvät lämpiminä ja turvassa öisin. Joinain öinä ne pysähtyvät tuokioksi katselemaan kimmeltävää taivasta. Niiden ampaistes-
sa taas matkaan taivaan kimallus viipyylee yhä niiden silmissä kuin olisi tehnyt sinne kotinsa.*

Sellaista niiden elämä on. Varsan ja äidin. Mutta missä äiti on nyt? Syvällä sisimmässään pienokainen tietää vastauksen. Se voi yhä kuulla tuskaisen äänen, joka kajahtelee ylös puiden latvoihin ja porautuu alas juuriin ja kallioon sekä suoraan sen tykättävään sydämeen. Se muistaa myös äidin kauhistuneen katseen. Katseen, joka saattoi tarkoittaa vain yhtä asiaa. Piiloudu. Juokse pakoon, kultapieni. Laukkaa henkesi edestä!

Ja niin varsa teki, ja nyt se on eksyksissä. Ypöyksin. Vaikka sen pikkuinen vartalo tärisee kylmästä, se jatkaa silti matkaansa. Se ei tiedä, minne sen pitäisi mennä tai voiko kukaan auttaa sitä. Se huomaa yön-mustalla taivaalla kajastavan heikon, vihreän valon. Näyttää siltä kuin taivas vilkuttaisi sille. Epäröimättä se kiiruhtaa kohti hohdetta.

Ehkä sieltä löytyy apua.

The header features a collection of pink decorative elements. There are several four-pointed stars of varying sizes, some with a central dot. Interspersed among the stars are four circular symbols: one with a star inside, one with a spiral, one with a lightning bolt, and one with a geometric pattern. The elements are scattered across the top of the page.

MOORLANDIN TALLI

Jos olet joskus vieraillut jollain tallilla Jorvikissa, se on saattanut olla juurikin Moorlandin talli. Se ei missään nimessä ole saaren suurin, vanhin tai loisteliain talli, mutta sieltä moni kuitenkin aloittaa. Ehkä se johtuu tallin ystävällisestä, rennosta ilmapiiristä... tai sitten se on hevosten ansiota. Täältä löytyvät kookkaimmat täysiveriset, söpöimmät vuonohevoset, vallattomimmat ponit ja – jos olet tarkkana – ehkä jopa muutama tähtihevonokin. Ne ovat Jorvikin erityisiä hevosia, eikä niitä löydy mistään muusta maailmankolkasta. Tältä tallilta löytyy sopiva ratsu seikkailunhaluisille – kuten myös heille, jotka tahtovat mieluiten kiltin ja turvallisen hevoscaverin. Jo sukupolvien ajan nuoret hevosharrastajat ovat saapuneet tänne ja seisleet mustavalkoisten, rustiikkisten tallirakennusten edessä vastakiillotetuissa ratsastussaappaisaan vatsa odotuksesta nipistellen.

Kun talliin astuu ensimmäisen kerran, päässä pörrää monenlaisia ajatuksia. *Viihdynkö täällä? Löydänkö juuri minulle sopivan hevosen? Saanko ystäviä? Onko minulla varaa ratsastustunteihin?*

Joillekin talli on pakopaikka, jonne piiloutua elämän vaikeuksilta. Mutta ulkomaailma ulottuu aina myös tallille.

Tänne mahtuu niin paljon kaikenlaista.

Vatsassa lepattavat perhoset ja iloinen nauru. Kutkuttava voitonriemu, kun onnistuu jossain, mitä piti mahdottomana – kiitos kannustavien ystävien – ja tietenkin hevosten. Kaikki on aina hevosten ansiota.

Aika pysähtyy ja menettää merkityksensä, kun pehmeä turpa painautuu kättä vasten. Kaikki on pumpulinpehmoista. Turvallista. Palaset loksahtavat kohdilleen, kun katsoo lempihevosensa silmiin – ymmärrys ei vaadi sanoja. Siihen kuuluu myös suuri suru. Kun rakastaa eläintä, jonain päivänä myös menetys on suuri. Ehkä rakastamme hevosiamme niin paljon, koska tiedämme, että ne ovat meillä vain lainassa. Yksi asia on kuitenkin vissi ja varma. Melkein jokaisella tallilla maailman jokaisessa kolkassa joku tyttö tai poika on itkenyt lempihevosensa karsinassa. Ja juuri nyt koleana syysiltana Moorlandin tallillakin itkee joku. Hän istuu lattialla pölyisenä oljista eikä ole varma, voiko enää koskaan nousta ylös. Hän kieltäytyy jättämästä suurta tummanruskeaa hevosta, jolla on leveä, valkoinen laukki ja tuuheat vuohiskarvat. Se on juuri niin kiltti kuin miltä se näyttääkin. Hevonen

on monta kertaa tönäissyt häntä kevyesti turvallaan kuin kysyäkseen: ”Mikä sinun on, ystäväni?” Se saa hänet itkemään entistä enemmän.

Hän on ypöyksin. Niin yksin, että hänen täytyy piiloutua muulta maailmalta. Niin yksin, että kukaan tuskin huomaa häntä. Eikä kukaan muu ymmärrä häntä kuin hänen nelijalkainen ystävänsä.

Tosin... ehkä hän ei sittenkään ole niin yksin?

Hän ei tiedä sitä vielä, mutta suljettujen tallinovie-
takana odottaa kolme hevosta ratsastajineen. Ratsastajat
koettavat parhaillaan päättää, uskaltavatko he koputtaa,
vaikka onkin jo myöhä...

*

”Näettekö? Siellä palaa valo! Sanoinhan, että meidän
kannattaa tulla tänne. Kohta olemme taas lämpimiä! Ja
kuivia. Mahtavaa! Olen jo melkein unohtanut, miltä se
tuntuu.”

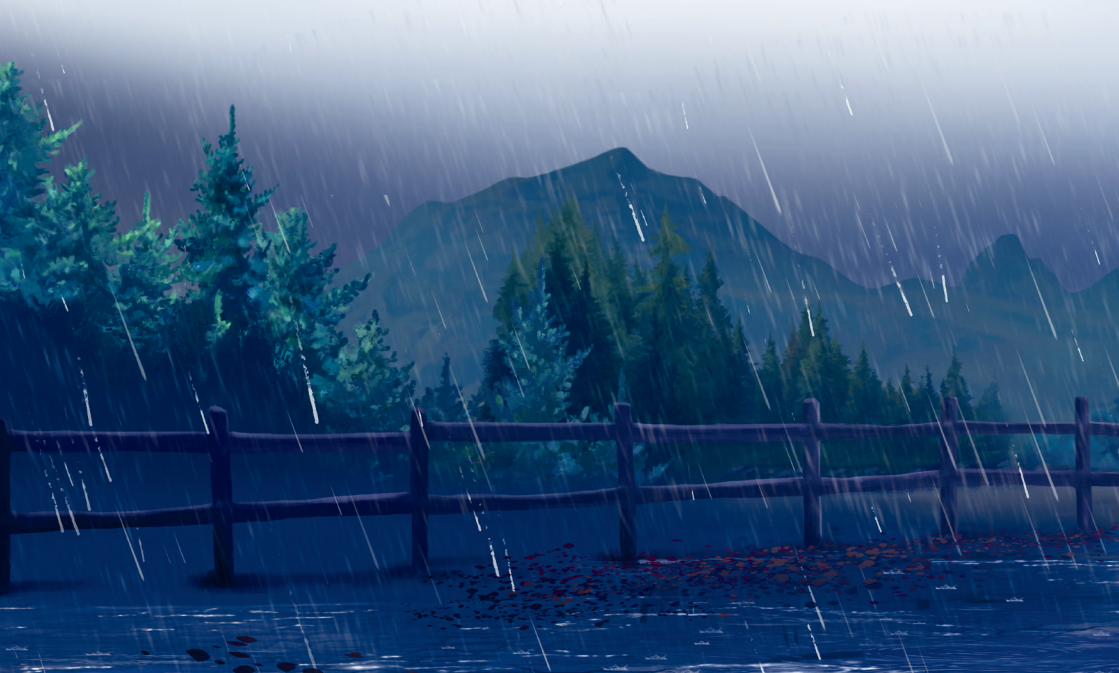
Alex pyyhkäisee likomäärän otsatukan silmiltään ja
puristaa kuivaksi yhtä läpimärät lapaset. Leveästi hymyil-
len hän hyppää alas hevosensa Tinapurkin selästä. Lin-
da ja Lisa istuvat yhä satulassa, mutta he ovat löysänneet
ohjia ja irrottaneet jalustimet jaloistaan. Iltahämärä on jo
muuttunut pilkkopimeäksi. Mustanharmaalta taivaalta
sataa kaatamalla. Kylmä, raaka tuuli tanssittaa keltaisia
lehtiä vesilammikoissa.

”Onneksi Anne ei odota meitä vielä tänä iltana”, Linda

sanoo ja liukuu alas Meteorin selästä. Ruskealla hevosella on pitkä, vaalea harja sekä vatsa, joka joidenkin (Lindan) mukaan tekee siitä vaikuttavan näköisen. Toiset (eläinlääkäri) taas ovat sitä mieltä, että Meteorin vatsa on turhan-kin pyöreä. Kun Linda tarttuu ohjiin, Meteori ravistaa päätään, ja jääkylmää sadevettä roiskuu hänen kasvoilleen ja silmälaseilleen.

”Kiitti vaan”, Linda muka toruu muttei voi olla suukottamatta hevosen turpaa. Meteori vastaa tyypilliseen tapansa ja puhalttaa lämmintä ilmaa sieraimistaan. Se tarkoittaa hevosten kielellä *Pidän sinusta ja luotan sinuun*. Linda puhalttaa varovasti takaisin.

”En haluaisi keskeyttää hellää hetkeä, mutta voisimmeko jo koputtaa ovelle?” Lisa hoputtaa ja laskeutuu hänkin satulasta. Hänen hevosensa Tähtiloiste on samaa mieltä ja kuopii kärsimättömästi kavioillaan savista maata. Jopa hämärässä sen kaviot, harja ja häntä hohtavat epätavallisen sinisinä.

”Tänään ei kannata ratsastaa pidemmälle”, Alex tuumii. ”Ehkäpä voimme yöpyä täällä. Tämä on suuri talli, joten heillä on varmasti vapaita karsinoita.” Hän ottaa päättäväisen askeleen kohti tallinovea, sitten toisen ja koputtaa.

Kuluu pitkä tovi ennen kuin he kuulevat oven toiselta puolelta nopeita, määrätietoisia askelia. Ovi aukeaa naristen, ja heidän edessään seisoo heidän ikäisensä punatukkainen tyttö. Hänellä on yllään saviset ratsastussaappaat ja niin lämmin ja ennen kaikkea kuiva fleecepusero, että Alex haluaisi napata sen itselleen. Tallityttö nyppäisee oljenkorren hiuksistaan ja kurtistaa otsaansa. ”Niin?” hän kysyy.

”Onko Maria täällä?” Alex tiedustelee.

”Ei valitettavasti tänä iltana. Oletteko hänen ystäviään?”

”Tavallaan”, Alex vastaa ja puhalttaa otsatukan silmiltään. Sitten hän hymyilee hieman.

”Niin, siis, anteeksi, että tuppauduimme tänne tällä tavalla”, Linda lisää. ”Pohdimme, liikenisikö teiltä ehkä pari vapaata karsinaa? Ja ehkä vähän heinää ja vettä? Olimme ratsastamassa, ja sade yllätti meidät. Kiitokseksi voimme auttaa karsinoiden puhdistamisessa”, hän sanoo ja vilkaisee käytävällä seisovia puolitäysiä kottikärryjä. ”Tai jotain. Missä nyt tarvitsetkaan apua.”

”Vannon, ettemme ole sarjamurhaajia”, Alex vakuuttaa. ”Vaikka juuri sarjamurhaajillahan on tapana ilmestyä iltamyöhään syrjäisiin paikkoihin. Tai niin ainakin kävi yhdessä leffassa, jonka näin eilen...”

Lindan äkäinen mulkaisu saa Alexin vaihtamaan puheenaihetta.

”Tulemme Jorvikin talleilta”, Alex kertoo ja ojentaa kätensä. ”Minä olen Alex, ja tässä ovat Linda ja Lisa. Ja olemme siis ihan tavallisia hevosenomistajia. Emme todellakaan mitään sarjamurhaajia.”

”Minä olen Eveliina”, tyttö sanoo ja pudistaa Alexin kättä. ”Sanoit sen jo kahdesti. Ei se ensimmäinen kerta vielä mitään, mutta toisen kerran jälkeen alkoi jo huolestuttaa. Onneksi minulla on näin järeät aseet.”

Hänen silmissään pilkahtaa hymy, kun hän osoittaa leikkisästi talikolla kolmikka ja saa heidät purskahtamaan nauruun. Eveliina laskee talikon kottikärryihin ja silittää Tinapurkin pörröistä kaulaa. Hevonen silmäilee häntä uteliaasti ja laskee turpansa tytön kädelle. ”Sillä on varmaan nälkä”, Eveliina sanoo ja jatkaa Tinapurkin silittämistä. ”Tulkaa sisään! Ja sulkekaa ovi perässänne, jottei talliin pääse kylmää ilmaa. Tuolla on kolme tyhjää karsinaa. Näettekö?”

He katsovat Eveliinan osoittamaan suuntaan tallikäytävällä. Ero kylmään, sateiseen yöhön ei voisi olla suurempi. Pulska harmaanmusta tallikissa venyttelee uneliaana heinäpaalin päällä. Melkein joka karsinassa nuokkuu hevonen, mutta aivan kissan takana on kolme tyhjää karsinaa. Ilmassa leijuu heinän ja tuoreiden sahanpurujen tuoksu, ja Alex tuntee itsensä yhtäkkiä hyvin väsyneeksi. Hän haukottelee leveästi yhtä aikaa kissan kanssa. Eveliina ja muut nauravat.

”Kuten sanoin”, Eveliina jatkaa, ”voitte viedä hevosenne tuonne ja auttaa sitten minua

karsinoiden siivoamisessa. Jos jaksatte”, hän lisää ja hymyilee Alexille.

”Kiitos”, Lisa sanoo. ”Sinä pelastit iltamme. Meillä on makuupussit, joten voimme nukkua missä tahansa.”

”Niin, kiitos paljon”, Linda lisää ja taluttaa Meteorin viivyttelemättä tyhjään karsinaan.

”Ihan mahtavaa, oikeasti”, Alex myötäilee.

”Ilmoittakaa sitten, kun olette valmiita”, Eveliina sanoo, kun hän hetkeä myöhemmin kulkee ohi kottikärkyjen kanssa. ”Voin esitellä teille kaikki hevoset, jos tahdotte. Ja voitte nukkua kahvihuoneessa tai tyhjässä karsinassa – osa hevosistamme on ratsastusleirillä Hopeametsäaukiolla tämän viikon, joten vapaita karsinoita riittää.” Hän ottaa muutaman askeleen, pysähtyy sitten ja katsoo Alexia silmiin. ”Päivisin talli on täynnä porukkaa, mutta iltaisin olen yleensä täällä yksin. On tosi kiva saada kerrankin seuraa. Ihan totta.”

”Tiedän, mitä tarkoitat”, Alex sanoo ja miettii kaikkia niitä iltoja ja öitä, jotka hän on viettänyt yksin Jorvikin talleilla joko Tinapurkin luona tai siinä pikkuisessa huoneessa, jonka Hermannin on pannut kuntoon häntä varten. Häntä ei koskaan pelota nukkua tallilla, mutta joskus yömyöhään hänen päässään pyörii ajatuksia, jotka hän onnistuu työntämään päivisin pois. Raskaita ajatuksia, joita on vaikea hätistää tiehensä, kun ne kerran juolahtavat mieleen...

Hän ottaa laukustaan harjan ja alkaa harjata Tinapurkin kosteaa, takkuista harjaa. Pari maatunutta syksyn

lehteä putoaa rapisten lattialle. Alexin tavoin Tinapurkkikaan ei pysy usein aloillaan, mutta nyt se ei hievahdaakaan vaan nautiskelee hoivasta.

”Onneksi tulimme tänne, vai mitä?” Alex sanoo ja tuuppaa hevosta kevyesti. Sitten hän putsaa kaviot ja sukii Tinapurkkia pitkällä tasaisilla vedoilla, kunnes vaaleanruskea karva kuivahtaa ja kiiltää jälleen. Tallissa on hiirenhiljaista lukuun ottamatta satunnaista rapsausta, kun joku pyyhkäisee harjallaan sukkaa. Alex kumartuu kohti Tinapurkkia ja hengittää sen lämmintä tuoksua. Hänen silmäluomensa tuntuvat raskailta. Nukahtaminen ei ole varmaan kaukana, hän miettii raukeana kuullessaan äänen, joka ei kuulu tallille. Uniko se sieltä hiipii lähemmäs? Ääni kuulostaa vaimeilta nyyhkyksiltä. Alex avaa silmänsä ja katselee ympärilleen. Hän kuuntelee tarkasti mutta kuulee vain oman hengityksensä ja sukien tutun rahinan. Hän hieroo silmiään ja yrittää olla miettimättä painajaista, joka kiusaa häntä silloin tällöin. Unessa hän on taas pieni, ehkä neljä- tai viisivuotias, ja hän seisoo yksin suuressa, kylmässä huoneessa ja itkee. Kukaan ei lohduta häntä, ja Alex herää joka kerta posket kyynelistä märkinä.

”Oletko kohta valmis?”

Lindan ääni saa Alexin säpsähtämään. Hän kääntyy ja huomaa ystävänsä kurkistelevan karsinan ovenraosta. Onko hän seissyt siinä kauankin? Alex oikaisee selkensä ja laittaa harjat ja suan kassiin. Tinapurkki torkkuu hänen vierellään silmät puoliksi kiinni. ”Jep”, Alex vastaa. ”Hit si, miten minua väsyttää, meinasin nukahtaa pystyyn.”

”Sama täällä”, Linda myöntää. ”Mutta kuule, jos olet valmis, niin ehkä voisimme hengata Eveliinan kanssa? Ja vilkaista samalla hevosia?”

”Joo, hyvä idea”, Alex vastaa. ”Missäs Punahilkka oikein on?”

”Kumpi meistä?” Lisa nauraa ilmestyessään Lindan selän taakse. ”No, tässä ollaan, jos minua kaipasitte. Arvatkaa mitä? Tähtiloiste kävi jo makuulle. Se taitaa viihtyä täällä...” Hän kääntyy ympäri ja jähmettyy paikoilleen. ”Kuulitteko tuon?”

”Minkä?” Eveliina kysyy tullessaan taas käytävää pitkin. Hän on pannut kottikärryt syrjään, samoin talikon ja lapion. ”Olen jo siivonnut karsinat”, hän lisää ja hymyilee vinosti. ”Teillä kävi hyvä tuuri, eikö vain? Mutta joku hevonen kaipaa varmasti harjausta. Tulkaa, mennään katsomaan.”

”Minäkin luulin kuulleen jotain juuri äsken”, Alex sanoo ja katselee ympärilleen. ”Ehkä nyhkytystä. Tai raskasta hengitystä. Mutta taisin vain kuvitella.”

”Hevonen varmaan vain kuorsasi”, Eveliina ehdottaa nauraen. ”Meillä on täällä iso sakki oikeita superkuorsajia.”

”Se oli taatusti Tähtiloiste”, Linda hihittää.

”Ehkä”, Alex toteaa, mutta hänen katseensa harhailee tallin toiselle puolelle, mistä ääni kuului. Hän kuitenkin unohtaa äänen, kun Eveliina avaa karsinan, jossa odottaa suloinen, vasta herännyt vuonohevonen. Tallissa on taas hiljaista lukuun ottamatta ajoittaista kahinaa, kun joku hevonen liikahuttaa pehmeillä oljilla.

Mutta Alex ja Lisa ovat oikeassa. Tallissa on joku muu-
kin...

*

Vasta kun häntä ei enää itketä, hän huomaa, kuinka hil-
jaista tallissa on. Muut ratsastajat hänen ryhmästään ovat
lähteneet kotiin varmaan jo aikoja sitten, mutta hän ei
ole huomannut mitään. Eikö hänen olisi pitänyt huoma-
ta? Olisi. Hänen olisi pitänyt kuulla rehuvaunujen kolina,
kun Eveliina jakoi hevosille iltaruoat. Sama juttu ilta-
siivouksen kanssa: hänen olisi pitänyt äkätä kovaa lattiaa
vasten kumahtelevat kottikärryt ja hiljaiset kahahdukset,
kun likaiset oljet kerätään pois. Tai kaverusten lörpöttely,
kun he hyvästelevät toisensa. Hän ei ole pannut merkil-

Star Stable

Mysteerejä
hevosten saarella!

Sielunratsastajat Lisa, Alex, Linda ja Anne aistivat, että jotakin on pahasti pielessä. He lähtevät matkaan tähtihevosillaan ja päätyvät neljälle eri tallille, joiden arvoitukset paljastuvat yksi kerrallaan. Kuka itkee Moorlandin tallilla ja miksi? Miten Anne voi auttaa taitojaan epäilevää poikaa Hopeametsä-aukion mailla? Kummitteleeko Kultalehden tallilla – ja päättykö seikkailu vihdoin Kuusilaaksossa? Kunpa vain ei olisi liian myöhäistä auttaa erästä pientä, yksinäistä olentoa...

Star Stable on maailman nopeimmin kasvava hevosnettipeli, jossa ratsastetaan maagisiin seikkailuihin yhdessä ystävien kanssa.

www.starstable.com

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4809-7